

PREEK4

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Hoop – dat is het kernwoord vanmorgen. Hoop is de motor van het leven. Zoals de bekende gezegde luidt: *Hoop doet leven!*

Maar als je de hoop hebt opgegeven...

Een Amerikaanse marinier was in de Vietnam-oorlog gevangen genomen. De commandant van het krijgsgevangenkamp beloofde hem dat hij hem vrij zou laten als hij wilde meewerken met de Viet Cong.

De marinier werd een modelgevangene. En hij gedijde redelijk goed in het kamp.

Maar na verloop van tijd werd het hem duidelijk dat de commandant tegen hem gelogen had. Hij was helemaal niet van plan geweest de gevangene vrij te laten.

En vanaf het moment dat de soldaat dat doorkreeg werd hij een zombie. Hij wilde niet langer werken. Hij liet z'n eten staan. Hij lag hele dagen op z'n kooi. En binnen enkele weken was hij dood.

Hoop is de motor van het leven.

Waar alle hoop verloren is, is de dood een reële dreiging. De menselijke geest heeft hoop nodig om te vechten, om te overleven.

Paulus zegt: *Wij, gerechtvaardigd door het geloof – d.w.z. aanvaard door God, welkom bij de hemelse Koning – roemen in de hoop op de heerlijkheid van God.*

Roemen in de hoop op de heerlijkheid van God – dat is het derde gevolg van het feit dat we gerechtvaardigd zijn.

Het eerste was *vrede met God* – het is weer goed tussen God en ons. Alle obstakels in onze omgang met God zijn uit de weg geruimd. De vrede is getekend. We kunnen God weer zonder vrezen in de ogen zien.

Het tweede gevolg is dat we *toegang hebben tot de genade waarin we staan*. Gods eigen Zoon heeft ons geïntroduceerd aan het hof van de Koning van hemel en aarde. En wij zijn er van harte welkom.

Die twee dingen hebben te maken met het *verleden* en met het *heden*. De vrede met God *is* getekend. En God komt daar in eeuwigheid niet op terug.

En we **hebben** toegang tot Gods genadetroon. Dat is voor gelovigen de rijke werkelijkheid van elke dag. We hoeven er geen moment te twijfelen aan Gods liefde en zorg.

Maar het derde gevolg van onze rechtvaardiging heeft te maken met de *toekomst*.

Gelovigen roemen in de hoop de heerlijkheid van God. En dat is wat!

Aan het eind van Rom. 8 komt Paulus uitgebreid terug op de betekenis van die hoop.

In een zuchtende schepping en temidden van een zuchtende mensheid leven zuchtende christenen met hoop.

Leven zuchtende gelovigen met hoop.

Ja, want het zuchten is voor ons niet over – ook al hebben we vrede met God en ook al staan we in de genade.

Maar het is geen uitzichtloos zuchten.

Er is hoop. Want onze God is de God van hoop.

Hoop is zo belangrijk. En daarom is het zo geweldig dat we onze God mogen kennen als de God van de hoop. Hij is onze hoop en Hij geeft ons hoop.

Als u zorg heeft over uw toekomst – u tobt over uw gezondheid; u wordt geplaagd door gevoelens van schuld of van minderwaardigheid; u piekert over uw huwelijk of u ligt nachten wakker over uw kinderen.

Of u ziet met angst en beven de samenleving verloederen en u bent ongerust over ontwikkelingen in de kerk.

Dan is daar onze God.

En Hij zegt tegen u: *Ik kan je angst en je frustraties begrijpen. Ik versta je zorgen en je verlangens. Maar daarom is het zo belangrijk dat je weet Wie Ik ben – Ik ben de God van de hoop!*

Maar, beste mensen, wat bedoelt Paulus met die hoop?

Laten we eerst eens wegstrepen wat het niét is. Als wij in het leven van alle dag het woord *hoop* of *hopen* gebruiken dan kan het drie dingen betekenen.

Het eerste is hopen in de betekenis van wat de Engelsen *wishful thinking* noemen.

Wij zeggen dan: *de wens is de vader van de gedachte!* Je wilt iets heel graag en dan denk je dat het wel zal gebeuren ook. Je wilt gewoon slagen voor je examen, ook al sta je er nog zo beroerd voor.

Wishful thinking is een soort gevoel van hoop dat wie weet, op één of andere manier de dingen zullen gaan zoals jij wilt dat ze gaan.

Een tweede soort van hopen is een blind optimisme dat niet reëel meer is. Zoals die man die naar beneden viel van een torenflat met dertig verdiepingen. Toen hij de 15e etage passeerde riep hij: *Tot zover gaat het nog goed!*

Ja, dan wil je gewoon niet zien dat het wel verkeerd moet aflopen. Je wilt de feiten niet onder ogen zien. Het moet gewoon goed gaan. Het zal gewoon goed gaan. U kent misschien die mensen wel die de problemen gewoon niet onder ogen willen zien.

En dan is er nog een derde soort van hopen. Hoop die de vorm aanneemt van onze persoonlijke dromen. De doelen die we stellen en waar we hard vooraan de slag gaan.

We willen carrière maken, vooruitkomen in het leven. Dus gaan we cursussen volgen. Of we proberen bij onze chef in een goed blaadje te komen.

We willen een wereldreis gaan maken en we gaan ervoor sparen.

We willen sporten op hoog niveau en we volgen een zwaar trainingsprogramma.

We willen ons buikje kwijt en we houden ons aan een streng dieet.

Daar is op zichzelf niets mis mee. Maar het probleem is dat de uitkomst van onze dromen bepaald wordt door onze eigen beperkingen.

Of er gebeuren dingen waar we geen controle over uit kunnen oefenen.

Ik heb een groter huis gekocht met een stevige hypotheek erop. En nu gaat mijn bedrijf failliet en ik raak m'n baan kwijt. Ik zal weer kleiner en goedkoper moeten gaan wonen.

Ik krijg een ongeluk en raak een been kwijt. Ik kan m'n sportcarrière wel vergeten.

De hoop waar de Bijbel over spreekt is anders.

Dat is geen *wishful thinking*, geen wens als de vader van gedachten.

Het is geen blind optimisme dat de feiten niet onder ogen wil zien.

En die hoop wordt niet begrensd door mijn eigen beperkingen of doordat anderen mijn dromen aan scherven slaan.

Dat komt omdat de hoop waar de Bijbel over spreekt niet iets van mijzelf is en ook niet op iets van mijzelf gebouwd is. Het is van begin tot eind iets van God.

De God van de hoop biedt mij die hoop.

En Hij garandeert mij dat die hoop in vervulling gaat.

Daar komt niets tussen.

Paulus omschrijft dat als de *hoop op de heerlijkheid van God*. Dat is iets waar Paulus naar uitkijkt. Waar hij zich nu al mateloos in verheugt.

Dat is dat *roemen*. Dat is jezelf feliciteren, jezelf gelukkig prijzen om iets wat je gekregen hebt of wat je te wachten staat.

Roemen in de hoop op Gods heerlijkheid – wat betekent dat concreet?

Twee dingen.

Allereerst betekent het dat gelovigen opgewonden van blijdschap en trots uitkijken naar het moment dat ze God zullen zien in al zijn glorievolle majesteit.

Denk aan de woorden van Jezus Christus: *Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien*. En dat heeft Christus volkomen letterlijk bedoeld: *zij zullen God zien, de heilige God met eigen ogen zien*.

Mensen, dat is het waar het in ons leven om draait, dat we eens God zullen zien. En dat we eens Christus zullen zien. Niet in de gestalte van de dienstknecht, de slaaf, een mens zoals wij. Maar als de verheerlijkte Zoon van God.

Daar heeft Jezus zelf ook om gebeden vlak voor zijn sterven. *Vader, deze allen die U Mij hebt toevertrouwd – mijn volgelingen, mijn broers en zussen – Ik wil dat zij zullen zijn waar Ik ben. Dan kunnen ze mijn heerlijkheid zien die u Mij gegeven hebt, omdat U Mij hebt liefgehad voor de schepping van de wereld (Joh. 17,24).*

Sommige volgelingen van Jezus hebben daar iets van gezien.

Petrus en Johannes en Jakobus toen ze met Jezus op de berg waren waar plotseling Mozes en Elia bij hem stonden en zijn kleding witglanzend straalde van goddelijke heerlijkheid.

En Stephanus toen hij voor zijn rechters stond en de hemel open zag en Jezus zittend aan de rechterhand van zijn Vader.

Johannes op Patmos toen hij daar op het strand Jezus voor zich zag staan met zijn ogen als vuurvlammen en zijn gezicht stralend als de zon op het heetst van de dag.

En Paulus zelf toen hem op weg naar Damascus een verblindend licht in de ogen scheen en de Heer hem van een vervolger veranderde in een volgeling.

Zo hebben sommigen er even iets van gezien. Meer konden ze nog niet verdragen. Maar het was genoeg om er een leven lang op te teren.

Maar eens zullen allen die Christus liefhebben in zijn tegenwoordigheid kunnen blijven en zullen we zijn heerlijkheid kunnen verdragen. Dan zullen we oog in oog met God staan en Hem zien die altijd het doel van ons leven was. Wat zal dat geweldig zijn!

Een Amerikaanse kunstschaatsster die de V.S. mocht vertegenwoordigen op de Olympische Spelen trad op in een tv-programma. De camera volgde haar terwijl ze een spetterende show opvoerde. Een schitterend spel van vloeiende bewegingen en indrukwekkende elegantie.

Plotseling zwenkte de camera af en de kijker kreeg een vrouw in beeld die langs de kant van de schaatspiste naar een tv-scherm tuurde. Het was de moeder van de schaatsster. Ze had op dertigjarige leeftijd een oogziekte gekregen waardoor ze praktisch blind was. Ze moest met de neus helemaal bovenop het scherm zitten om iets te kunnen zien.

Op een gegeven moment vroeg een tv-verslaggever of ze er wat van kon maken.

Nou ja, zei ze, ik zie wat kleurige vormen. En soms merk ik aan een beweging dat ze springt.

En toen begon ze opeens te huilen. En snikkend zei ze: *Maar ik kan haar gezicht niet zien. Ik kan het gezicht van mijn dochter niet zien.*

En zo is het met ons eigenlijk ook. Er hangt een waas voor onze ogen als het om God en om Christus gaat.

We nemen wel iets waar van God. Er zijn in ons leven echt wel van die momenten dat we iets ontdekken van zijn leiding, dat we troost van Hem ontvangen, dat we voelen dat Hij aanwezig is.

Ja toch, hoop ik? Dat kent u in uw leven toch ook wel?

Maar hoe sterk dat ook is – we zien Gods gezicht niet! We zien Gods gezicht niet!

Maar op een dag – dat is zeker – dan mogen we voor Hem staan en Hem recht in de ogen kijken. Als u in geloof uw leven aan Hem hebt overgegeven is er dan niets om bang voor te zijn. Integendeel, het is iets om je enorm op te verheugen. Om jezelf nu al mee te feliciteren en voorpret over te hebben.

Die hoop geeft kracht om het uit te houden in een wereld die geplaagd wordt door gevaren en in een leven dat van alle kanten wordt bedreigd.

De ellende van mensen zoals wij die leven in een ongekende welvaart is dat wij dat vaak niet beseffen. En we hebben ook allerlei mogelijkheden om ons zelf voor de gek te houden. Maar of we het onszelf toegeven of niet, we worden allen opgejaagd door een afschuwelijk gevoel van onbestendigheid.

Lee Strobel is één van de leiders van de bekende gemeente van Willow Creek in Chicago¹⁾. Voor zijn bekering was hij journalist en hij vond het christelijk geloof belachelijk.

Maar in één van zijn boeken zegt hij dat hij in die tijd soms, als hij een nacht wakker lag, starend in het donker nadacht over de hopeloosheid van het leven. Hij was er toen van overtuigd dat als een mens sterft, dat het dan uit was. Dat er dan ook niets meer was. En dat was voor hem een beklemmende gedachte.

Woody Allen, de bekende filmregisseur moet eens gezegd hebben: *Je moet de werkelijkheid van de dood ontkennen als je elke dag door wilt gaan.*

En dus laten velen die gedachte niet toe.

De één geeft zich over aan *wishful thinking*: Als ik sterf kom ik in een ander leven wel weer terug.

Een ander denkt in blind optimisme: *Tegen de tijd dat ik een ernstige ziekte ooploop, hebben ze er vast wel wat op gevonden.*

En een derde koestert zijn persoonlijke dromen: *Ik hou m'n gewicht in de gaten, zorg dat m'n cholesterol op peil blijft en ik ga op fitness – en dan moet het al gek lopen als ik er niet een paar jaartjes mee win.*

Toen mijn vrouw onlangs in het ziekenhuis lag, lag een zaal verder een demente vrouw die de hele dag om haar moeder riep. Ze moesten haar aan bed vastbinden, want anders liep ze weg.

Toen ze er kort daarna weer lag, lag naast haar een oude vrouw die helemaal in de war was. De hele nacht was ze in de weer. Haar man zou haar de volgende dag ophalen. Om één uur 's nacht zat ze al aangekleed naast het bed.

Ga toch nog even slapen, zei mijn vrouw tegen haar.

O nee, geen denken aan. Ik moet klaar zijn als mijn man komt. Want anders laten ze me niet gaan. Het is hier gewoon een gevangenis, mevrouw!

Vreselijk, om zo oud te worden. Als dat ons voorland is...

Maar nee, we worden natuurlijk niet dement. Dat overkomt anderen, maar ons niet. Wij worden gezond oud. Geen centje pijn, hoor!

Nou ja, op die manier houden we het een tijdje vol en we voelen ons er misschien goed bij. Maar we veranderen niets aan de werkelijkheid. En de dood trekt altijd aan het langste eind. Eén op één sterft onverbidlijk. De hoogst denkbare score. Elke dokter moet het vroeg of laat opgeven. Ik verwacht niet dat één van ons de volgende eeuwwisseling haalt. Dat we dood gaan staat vast als een huis. De beroerdigheid is dat we alleen niet weten wanneer of hoe.

Dat bedoelt Paulus als hij in Rom. 8 zegt dat de schepping is onderworpen aan de vruchteloosheid. En dat alles dienstbaar is aan de vergankelijkheid. Daar willen we niet graag aan. We zijn jong, sterk, mooi, intelligent – we hebben nog een heel leven voor ons. Studeren, een baan, trouwen, reizen, genieten. Wie maakt ons wat?

Maar het leven is zo breekbaar. Deze week hoorde ik op de groep van beïjdeniscatechisanten dat kort geleden een kennis van hen, een jongen van 26, was overleden aan een hersentumor.

Dan komt het even heel dicht bij. Je bent ook als jongere kwetsbaar. Je lichaam kan je zomaar in de steek laten. Of je wordt aangereden. We zijn zo kwetsbaar. En in alle schoonheid zit het zaad van bederf.

Maar wie gelooft mag hoop koesteren.

Hoop dat we God mogen zien in zijn volle glorie.

Maar ook dat we eindelijk zelf hersteld zullen zijn naar zijn beeld. En dat we als echte beelddraggers zijn heerlijkheid zullen weerspiegelen. Dat we op een totaal vernieuwde aarde zullen leven met verlost lichamen.

Elk spoor van de zonde zal eruit verdwenen zijn.

Alle gevolgen van het kwaad zullen eruit verwijderd zijn.

¹⁾ Dat was hij op het moment dat ik deze preek hield. Inmiddels is hij voorganger geworden in een andere, kleinere gemeente.

Alle handicaps – lichamelijke of verstandelijke – zullen zijn opgeheven.

Wat een toekomst om naar uit te zien!

En wie gelooft hééft dat vooruitzicht. Een heerlijke zekerheid die je kijk op het leven heel bijzonder bepaalt.

Lee Strobel vertelt in datzelfde boek over een kennis van hem, Jeff Miller, ook een christen, die betrokken was bij een vliegtuigongeluk. Van het vliegtuig waar de man mee reisde explodeerde een motor met een enorme steekvlam en het toestel moest een noodlanding maken. Het was een wanhopige situatie. Sommige passagiers trilden over hun hele lichaam, anderen huilden van angst.

Maar Jeff Miller, de kennis van Strobel, vluchtte in gebed naar God.

En hij bad: *Dank U Heer, dat ik van U ben. God, ik wil nog zo graag leven. Maar ik weet, als dat niet zo is, dat ik dan bij U ben. En U zult zorgen voor mijn gezin.*

Toen hij het er wonder boven wonder levend van afbracht, vertelde hij: *Echt, ik was doodsbenuwd. Maar heel gek, ik was ook vol van hoop. Ik had hoop dat, of ik nou zou leven of zou sterven, ik bij Christus zou zijn. Het is als de Psalmen zeggen: Wat kan iemand je doen als je hoop is in de Heer?*

Broeders en zusters, ik herhaal opnieuw wat ik in vorige preken gezegd heb. Als we willen evangeliseren dan moeten we bij ons zelf beginnen. Dat velen om ons heen de kerk niet zien zitten kan ermee te maken hebben dat wij niet roemen in deze hoop op de heerlijkheid van God.

We leven in een wereld waarin velen hun weg kwijt zijn of niet weten waar ze zijn, wat ze moeten doen, waar ze heen moeten. En u en ik, die hen zouden kunnen helpen – wij lijken vaak even verward als zij. Waarom zouden ze dan naar ons luisteren?

Maar als ze iets zouden zien van de heerlijkheid en de glorie van God zelf en van Christus in onze gezichten. Dan zouden ze zeggen: *Moet je hén zien! Ondanks de rottigheid en de spanningen van onze wereld en de ellende en narigheid die ze zelf soms meemaken – kijk eens hoeveel rust ze kennen. Wat een wonderlijk evenwichtige mensen zijn dat.*

Misschien dat ze dan spontaan naar ons toe zouden komen en ons zouden vragen naar het geheim van ons leven.

En dat is de hoop op de heerlijkheid van God.

Ja, gemeente, laten we roemen in die hoop op Gods heerlijkheid.

In de zekerheid dat het lijden van nu niet opweegt tegen die heerlijkheid die ons te wachten staat.

Want wat we zien en ervaren is tijdelijk.

Maar wat we nog niet zien is eeuwig.

Wat een dag zal dat zijn als we uitroepen: *O, we zien Gods gezicht!*

En als we elkaar aankijken en tegen elkaar zeggen: *En wat lijkt jij sprekend op God. Precies zijn evenbeeld!*

Nu, in die hoop zijn wij behouden.

AMEN.

Zingen: Gz. 457,1.4

455,1.3

Ps. 17,2

Kb. 6 (canon)

Ps. 130,3.4

Gz. 210

Ps. 107,19.20

Gz. 21,7 (v/a r. 3)

Lezen: Psalm 130

Romeinen 8,18-25

Tekst: Romeinen 5,2^b